

Bidden...

Zo gebeurde het regelmatig dat we in de oorlog tijdens bombardementen gingen schuilen in de kelder van ons toenmalige huis naast de Harmoniezaal. Dit huis is inmiddels afgebroken en heeft plaats gemaakt voor een parkeerplaats. Ik herinner me nog de steile trap naar de kelder en de uit baksteen opgetrokken gewelven. De vloer was van leem en elektrisch licht was er niet. Het keldergat was overdag het enige lichtpunt, s 'nachts moest je je behelpen met het licht van een kaars.

Ik herinner me de geur van aardappelen die er lagen opgeslagen, van gezouten spek en ingelegde zuurkool. De glazen potten met ingemaakte kersen en pruimen en de vliegenkast met etenswaar die op deze koele plek in huis dienst deed als koelkast.

Volgens mijn vader was de kelder de meest veilige plek in geval er een bom op ons huis zou vallen. Als ik er nu over nadenk was die veiligheid toch maar betrekkelijk, het gewelf van de kelder was weliswaar dik maar of het bestand was tegen bominslagen?

Vaders weten nou eenmaal alles, dus was het er veilig.

Maar er was nog iets anders waardoor het gevoel van deze veiligheid werd versterkt namelijk bidden.

Bidden was in die tijd een belangrijke factor die wij nu bij bedreiging of angst over het hoofd zien. Nou, ik kan je vertellen dat we tijdens de oorlogsjaren heel wat hebben afgebeden in de kelder, op de knieën op de zachte lemen vloer. Op de plek waar ik altijd zat waren kuiltjes ontstaan waar mijn knieën precies in pasten.

Hardop werd er gebeden, want God moest het horen, en ... pastoor Gorissen. Rozenkrans na rozenkrans, en ik had al zo'n afschuwelijke hekel aan bidden. Van Pastoor Gorissen was bekend dat hij tijdens bombardementen langs de huizen liep en alle gevaar trotseerde om aan de keldergaten van de huizen te luisteren of er wel gebeden werd. Hij kon de volgende dag op school tijdens de catechismusles precies vertellen in welk gezin er niet gebeden was. Moeder bad voor en de rest van de familie bad na, bij het licht van een kaars. Veel licht had je niet nodig want de gebeden kon je van buiten en de rozenkrans bidden deed je op het gevoel.

Vader was er in dat soort situaties meestal niet bij, hij was vaak op pad, voor z'n werk maar ook op zoek naar eten, want dat was schaars in die tijd.

Tijdens het bidden luisterde ik naar het geluid van de overvliegende vliegtuigen. Aan het geluid kon je herkennen wat voor vliegtuigen het waren. Er was een geluid waarbij er extra gevaar dreigde en de angst dan ook toenam. Dat was het naderende geluid van de zogenaamde vliegende bom de V1. Dat er dan extra gevaar dreigde was te horen aan het met stemverheffing voorbidden van moeder.

Het was in de tijd dat de Duitsers met V1 bommen Engeland bestookten. Die bommen zagen er uit als vliegtuigen met boven op de romp de motor. Bij goed zicht kon je ze zien overvliegen. In de romp bevonden zich de explosieve lading en de brandstof voor de motor. De hoeveelheid brandstof was zodanig afgesteld dat hiermee Engeland kon worden bereikt. Was de brandstof op dan stortte de bom neer.

Het monotone geluid van de motor was goed hoorbaar. Het gebeurde dat geallieerd afweergeschut de V1 onderschepte en beschoot. Indien deze werd getroffen dan explodeerde ze in de lucht en er was verder niets aan de hand, er vielen dan alleen wat brokstukken naar beneden. Het kon ook gebeuren dat door een mankement aan de motor de bom vroegtijdig neerstortte, ter plaatse van de inslag gaf dat een enorme ravage.

Dat is in onze omgeving meerdere malen gebeurd.

Cor Geilen